

הטריק הישן

המלים מזדקנות אתי,
לפיכך הן לא זקוקות לקשוח,
כשהן שוכבות לצדי,
הן נשברות כל פעם מחדש
וגובר הפחד,
מאימת הפרדה טרם עת.
שלוה שכזו, יש לומר,
מטשטשת,
את החד,
כל אימת שמלים אחרות,
כבר נושקות לפיו של אחר,
נאצל ומסנור.

שיר בהשראת שפינוזה

אינני אלא גל בים
שיתנפץ עוד רגע אל החוף
גם אתי, כלנו, רק גלים בים הנצח

אבל הים
היה בלא היה
ללא גלים
ללא חיים

וריאציות על נושא של אהבה

נגנו כבד את הנושא, האדמה עצמה רוקדת
סימפונייה מסעירה וגם נוסכת רגע: אהבה
נוכחותך ולו בזכרון הנשמה רועדת
בכל פגישה יודעת שלהנה: שלות הלהבה

שלוה גרידא, יודעת כל פולניה, נדע בקבר
הלהבה בתזויתה שורפת-כל בלי הבחנה
מזיגתן העדינה רק אהבת-אמת נוקבת
האמתות החשובות הן גלוי, לא מסקנה

אפלו רגע של אמת פשוטה מחריד חיים של שקר
על כן לא השנאה כי אם התכחשות ואדישות
הן ההפך של האהבה, נוגעת לאין חקר
מכחול קו פרשת המים בין עקשות ורגישות

משום שלב שבור הוא לב שלם נשבר הוא שוב ושוב
נושא האהבה לקול האמתי תמיד קשוב

מתוך הצליל השקט ביותר בעולם

19:58 אני עיף. אני רק אטאטא, אין לי כח לשטף. אפשר
גם מחר, העקר שלא יהיו פרוורים על הרצפה, כפות הרגלים
שלה רגישות והיא מתלוננת, כמו גם על הזיפים שלי אם
אינני מגלח. אחר כך אני נשכב במטה, מול הטלוויזיה,
הטלפון ליד, משקפים, קפסת הסיגריות, המצת ומאפרה.
מדליק בשלט המחרבן, שלא תמיד פועל, את הטלוויזיה,
נותן לתמונות לרוץ, מעביר תחנות, הכל משעמם. אני עוצם
עיניים, שום דבר לא עולה לי, מח ריק. אני חש את הגוף שלי
ריק גם, ריק ממגע, כאלו האויר עצמו נמצא במרחק מהעור
שלי. אני נחנק.

מתוך אני הגבר עם הקמליות